

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 8 stycznia 2025 r.

Pozycja 5

POSTANOWIENIE

z dnia 11 września 2024 r.

Sygn. akt Ts 227/23

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Justyn Piskorski,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej F.B. („działającego w imieniu własnym i w imieniu syna B.B.”) o zbadanie zgodności:

- 1) art. 5 ust. 1 pkt 1 lit. b oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi (Dz. U. z 2019 r. poz. 1239, ze zm.) z art. 2 oraz art. 47 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) § 3 rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 18 sierpnia 2011 r. w sprawie obowiązkowych szczepień ochronnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 753, ze zm.) z art. 2 oraz art. 47 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji;
- 3) art. 17 ust. 11 ustawy wymienionej w punkcie 1 niniejszego postanowienia w związku z § 5 rozporządzenia wymienionego w punkcie 2 z art. 47 w związku z art. 31 ust. 3 w związku z art. 87 Konstytucji,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

UZASADNIENIE

F.B., „działając[y] w imieniu własnym i w imieniu syna B.B.” (dalej: skarżący), 8 sierpnia 2023 r. (data nadania) skierował do Trybunału Konstytucyjnego skargę konstytucyjną sporządzoną przez adwokata nielegitymującego się pełnomocnictwem w sprawie (do akt nie zostało dołączone pełnomocnictwo).

Skarga konstytucyjna została złożona w Trybunale w związku z wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego z 17 kwietnia 2023 r. (sygn. akt [...]), który zakończył sądowo-administracyjną kontrolę orzeczenia nakładającego na skarżącego grzywnę w celu przymuszenia poddania małoletniego dziecka obowiązkowym szczepieniom ochronnym. Do skargi nie zostały dołączone żadne załączniki.

Prezes Trybunału Konstytucyjnego, zarządzeniem z 29 września 2023 r. (doręczonym adwokatowi skarżącego 11 października 2023 r.), wezwał skarżącego do złożenia pełnomocnictwa szczególnego uprawniającego do sporządzenia i wniesienia skargi konstytucyjnej oraz reprezentowania skarżącego przed Trybunałem Konstytucyjnym w odniesieniu do sprawy, w związku z którą złożona została skarga konstytucyjna (wraz z czterema kopiami). Skarżący

został także zobowiązany do doręczenia odpisów lub kopii poświadczonych za zgodność z oryginałem wyroków, decyzji lub innych rozstrzygnięć (wraz z uzasadnieniami) potwierdzających wyczerpanie drogi prawnej (wraz z czterema kopiami), w szczególności: postanowień Wojewody z 29 lipca 2016 r. wraz z tytułem wykonawczym oraz Ministra Zdrowia z 20 listopada 2019 r. (znak: [...]), a także wyroków Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. z 6 maja 2020 r. (sygn. akt [...]) oraz Naczelnego Sądu Administracyjnego z 17 kwietnia 2023 r. (sygn. akt [...]). Skarżący został także zobligowany do udokumentowania daty doręczenia ostatecznego orzeczenia (wraz z czterema kopiami) oraz doręczenia czterech odpisów skargi konstytucyjnej.

W terminie określonym w zarządzeniu skarżący nie nadesłał do Trybunału Konstytucyjnego żadnego pisma procesowego usuwającego wskazane w nim braki.

Sędzia Trybunału Konstytucyjnego, zarządzeniem z 7 maja 2024 r. (doręczonym adwokatowi skarżącego 15 maja 2024 r.), wezwał skarżącego do: 1) uzasadnienia zarzutu niezgodności zakwestionowanych w skardze art. 5 ust. 1 pkt 1 lit. b i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi (Dz. U. z 2019 r. poz. 1239, ze zm.; dalej: ustawa o zwalczaniu chorób zakaźnych) oraz § 3 rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 18 sierpnia 2011 r. w sprawie obowiązkowych szczepień ochronnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 753, ze zm.; dalej: rozporządzenie) z wyrażoną w art. 2 Konstytucji zasadą określoności przepisów prawa, z powołaniem argumentów lub dowodów na jego poparcie; 2) wskazania, które konstytucyjne wolność lub prawo skarżącego wyrażone w art. 47 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji i w jaki sposób – zdaniem skarżącego – zostały naruszone przez zakwestionowane w skardze przepisy ustawy o zwalczaniu chorób zakaźnych i rozporządzenia wskazanych w punkcie pierwszym niniejszego zarządzenia; 3) wskazania, które konstytucyjne wolność lub prawo skarżącego wyrażone w art. 47 w związku z art. 31 ust. 3 w związku z art. 87 Konstytucji i w jaki sposób – zdaniem skarżącego – zostały naruszone przez zakwestionowane w skardze art. 17 ust. 11 ustawy o zwalczaniu chorób zakaźnych oraz § 5 rozporządzenia; 4) uzasadnienia zarzutu niezgodności zakwestionowanych w skardze przepisów z wolnościami lub prawami, o których mowa w pkt 2 i 3 zarządzenia, z powołaniem argumentów lub dowodów na jego poparcie; 5) doręczenia: pełnomocnictwa szczególnego (wraz z czterema kopiami), odpisów lub poświadczonych za zgodność z oryginałem kopii ostatecznego orzeczenia oraz wyroków i decyzji potwierdzających wyczerpanie drogi prawnej, czterech egzemplarzy skargi konstytucyjnej podpisanej przez umocowanego w sprawie pełnomocnika; 6) udokumentowania daty doręczenia skarżącemu ostatecznego orzeczenia.

W ustawowym terminie skarżący nie usunął braków skargi.

Zakwestionowanym w skardze przepisom skarżący zarzucił naruszenie prawa do prywatności oraz prawa do decydowania o swoim życiu osobistym (art. 47 Konstytucji), a także naruszenie zasady dostatecznej określoności przepisów prawa (art. 2 Konstytucji). Zdaniem skarżącego zaskarżone przez niego przepisy naruszają również art. 87 Konstytucji, który statuuje zamknięty katalog źródeł prawa powszechnie obowiązującego.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

Skarga konstytucyjna jest sformalizowanym środkiem ochrony konstytucyjnych wolności i praw. Jej merytoryczne rozpoznanie jest uzależnione od spełnienia licznych przesłanek wynikających z art. 79 ust. 1 Konstytucji, a doprecyzowanych w ustawie z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK). Weryfikacja tych przesłanek następuje na etapie wstępnego rozpoznania na posiedzeniu niejawnym (art. 61 ust. 1 u.o.t.p.TK).

Zgodnie z art. 61 ust. 3 u.o.t.p.TK jeżeli skarga nie spełnia wymagań przewidzianych w ustawie, a usunięcie braków jest możliwe, wyznaczony sędzia Trybunału wydaje zarządzenie, w którym wzywa do ich usunięcia w terminie 7 dni od dnia doręczenia zarządzenia.

Zarządzeniem z 7 maja 2024 r. sędzia Trybunału wezwał skarżącego do usunięcia stwierdzonych w toku wstępnej kontroli braków formalnych skargi, w tym także tych, które nie zostały usunięte w wykonaniu zarządzenia Prezesa Trybunału Konstytucyjnego z 29 września 2023 r. W treści zarządzenia oprócz dokładnego wskazania braków zawarto pouczenie, że w wypadku nieusunięcia ich w terminie wydane zostanie postanowienie o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

Odpis zarządzenia sędziego Trybunału z 17 kwietnia 2024 r. został skutecznie doręczony adwokatowi skarżącego 15 maja 2024 r. W ustawowym terminie skarżący nie usunął braków wskazanych w zarządzeniu.

Powyższa okoliczność jest – zgodnie z art. 61 ust. 4 pkt 2 u.o.t.p.TK – podstawą odmowy nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

Mając powyższe na względzie, Trybunał postanowił jak w sentencji.

POUCZENIE

Na podstawie art. 61 ust. 5 u.o.t.p.TK skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na powyższe postanowienie w terminie 7 dni od daty jego doręczenia.